

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška právní věci žalobců: **a) D. K., b) M. K.**, oba zastoupeni JUDr. Jiřím Rakem, advokátem, se sídlem Štefánikova 58/31, Kopřivnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava-Moravská Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2013, č. j. MSK 19235/2013, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, zastoupené JUDr. Markem Křížem, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 91/28, Karviná, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2015, č. j. 22 A 5/2014 - 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osobě zúčastněné na řízení **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobci (dále též stěžovatelé) domáhají zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“) č. j. 22 A 5/2014 - 76 ze dne 19. 5. 2015 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl jejich žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2012 (správně 4. 2. 2013), č. j. MSK 19235/2013, sp. zn. ÚPS/38138/2012/Jar 333 V 10, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku č. j. MMFM_S

6848/2012/OÚŘaSŘ/Sně ze dne 17. 10. 2012. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobců ze dne 5. 4. 2012 o zrušení vyvlastnění pro nesplnění zákonných podmínek.

V žalobě žalobci zejména namítali, že dne 23. 3. 2012 vydal Magistrát města Frýdku-Místku rozhodnutí, kterým v řízení o vyvlastnění odnětím vlastnického práva vyhověl žádosti vyvlastnitele a rozhodl o odnětí vlastnického práva k jejich pozemku p. č. 1748/26 v k. ú. Rychaltice, přičemž žalovaný jejich odvolání ze dne 5. 4. 2012 proti tomuto rozhodnutí svým rozhodnutím ze dne 3. 7. 2012 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V předmětném odvolání ze dne 5. 4. 2012 žalobci současně požádali o zamítnutí žádosti vyvlastnitele o vyvlastnění, s odkazem na skutečnost, že rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 2. 2012 bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4. 11. 2009, č. j. MSK 180393/2009, kterým bylo v odvolacím řízení potvrzeno územní rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, ze dne 1. 10. 2007, č. j. SÚ/18/2003/06/Ra, o umístění stavby „Silnice I/48 Rychaltice – Frýdek-Místek“ na pozemcích v katastrálním území Rychaltice, Fryčovice, Chlebovice, Lysůvky a Místek (dále jen „rozhodnutí o umístění stavby“) jež bylo podkladem pro předmětné vyvlastnění. Podle názoru žalobců tak podkladové rozhodnutí pro vyvlastnění pozbylo platnosti a žádost o vyvlastnění měla být s ohledem na § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění zamítnuta. Žalobci v uvedeném podání ze dne 5. 4. 2012 současně uvedli, že podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, bylo-li ještě před uplynutím lhůty podle § 24 odst. 2 písm. g) zrušeno nebo pozbylo-li platnosti územní rozhodnutí určující využití pozemku nebo stavby pro daný účel, vyvlastňovací úřad na žádost vyvlastňovaného rozhodne, že se provedené vyvlastnění zrušuje. O žádosti k zastavení vyvlastňovacího řízení ze dne 5. 4. 2012 bylo vyvlastňovacím úřadem rozhodnuto dne 6. 6. 2012 tak, že tato žádost byla zamítnuta. K odvolání vyvlastňovaných rozhodl žalovaný dne 17. 9. 2012 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že o žádosti o zrušení vyvlastnění nemohlo být správním orgánem I. stupně rozhodováno, neboť v té době ještě rozhodnutí o vyvlastnění nebylo vydáno, resp. nenabylo právní moci. Žalovaný v tomto rozhodnutí také připomenul, že dne 15. 6. 2012 bylo vydáno nové rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno původní již dvakrát zrušené rozhodnutí o umístění stavby ze dne 1. 7. 2007, č. j. SÚ/18/2003/06/Ra, a že toto již nabylo právní moci dne 30. 6. 2012. V dalším řízení o podané žádosti ze dne 5. 4. 2012 rozhodl vyvlastňovací úřad dne 17. 10. 2012 tak, že žádost opakovaně zamítá, neboť pro zrušení provedeného vyvlastnění nebyly splněny zákonné podmínky. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání dne 31. 10. 2012 a žalovaný je zamítl právě žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí ze dne 17. 10. 2012 potvrdil. K tomuto odvolání žalobci v žalobě zdůraznili, že jejich žádost, byť byla ve znělce označena jako „Žádost o vydání rozhodnutí o zrušení vyvlastnění“ v části I. na str. 2 v šestém odstavci shora je odůvodněna, tj. podávána, podle § 24 odst. 1 a nikoliv podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Přesto však žalovaný své rozhodnutí napadané žalobou opřel o důvody možného zrušení provedeného vyvlastnění podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Podle názoru žalobců bylo podstatou jejich žádosti ze dne 5. 4. 2012, aby vyvlastňovací úřad reagoval na aktuální právní stav, kdy rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 2. 2012 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2009 o zamítnutí odvolání žalobců proti územnímu rozhodnutí, a tedy kdy územní rozhodnutí jako podkladové pro vyvlastňovací řízení pozbylo právní moci - platnosti, a bez tohoto podkladu nezbylo než žádost vyvlastnitele o vyvlastnění zamítnout. Současně žalobci v žalobě zopakovali, že v žádosti odkázali na § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, konkrétně

na to, že bylo-li ještě před uplynutím lhůty podle § 24 odst. 2 písm. g) zrušeno nebo pozbylo-li platnosti územní rozhodnutí určující využití pozemku nebo stavby pro daný účel, vyvlastňovací úřad na žádost vyvlastňovaného rozhodne, že se provedené vyvlastnění zrušuje. Ještě dodali, že uvedenou skutečností pozbytí platnosti územního rozhodnutí byl naplněn důvod pro postup vyvlastňovacího úřadu podle § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Pokud po podání a zahájení řízení o žádosti o vyvlastnění pozbylo platnosti územní rozhodnutí, pak musel vyvlastňovací úřad žádost zamítnout, neboť nebyly splněny podmínky pro navržené vyvlastnění podle §§ 3 až 5 zákona o vyvlastnění. Podkladem pro novou žádost vyvlastnitele o vyvlastnění pak může být nové územní rozhodnutí. Skutečnosti uvedené v původní žádosti již současnému stavu neodpovídají a nelze je dodatečně nahrazovat jinými skutečnostmi, které tu v době podání žádosti evidentně nebyly. S ohledem na uvedené žalobci navrhli, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a vyvlastňovací řízení zastavil.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně zrekapituloval předchozí průběh řízení před správními orgány, včetně přihlédnutí ke svému dřívějšímu rozsudku ze dne 29. 2. 2012, a po posouzení a vyhodnocení rozhodných skutečností se ztotožnil s napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 2. 2013, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ze dne 17. 10. 2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobců ze dne 5. 4. 2012 o zrušení vyvlastnění pro nesplnění zákonných podmínek. K tomu krajský soud zejména uvedl, že v mezidobí od prvního rozhodnutí o žádosti, které bylo žalovaným zrušeno, došlo ke dvěma podstatným právním skutečnostem, s nimiž se vyvlastňovací úřad musel vypořádat. Jednalo se jednak o opětovné nabytí právní moci územního rozhodnutí jako podkladového rozhodnutí pro vyvlastňovací řízení, a dále o nabytí právní moci rozhodnutí o vyvlastnění pozemku žalobců, když bylo pravomocně ukončeno odvolací řízení. Tím se změnily podmínky pro posouzení žádosti žalobců o zrušení rozhodnutí o vyvlastnění podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, neboť byla splněna podmínka pravomocného rozhodnutí o vyvlastnění. Bylo nutno posoudit, zda existují podmínky předvídané zákonem pro jeho zrušení. Jelikož tyto podmínky zjištěny nebyly, byla žádost v souladu se zákonem zamítnuta. Stejně tak byla žádost žalobců skutkově i právně správně posouzena žalovaným v napadeném rozhodnutí, neboť důvody pro zrušení rozhodnutí o vyvlastnění nebyly naplněny. Podle žalobního tvrzení měl důvod pro zrušení rozhodnutí spočívat v pozbytí platnosti podkladového rozhodnutí. Krajský soud tento právní názor označil za mylný, neboť taková situace dočasným pozbytím právní moci územního rozhodnutí nenastala, když na jeho platnost nemělo zrušení druhostupňového správního rozhodnutí žádný vliv. Krajský soud se rovněž neztotožnil s názorem žalobců, že vyvlastňovací řízení mělo být pro dočasné pozbytí právní moci podkladového rozhodnutí zastaveno a vyvlastňovatel si měl následně po znovunabytí právní moci podat novou žádost o územní rozhodnutí, neboť se jednalo pouze o formální nedostatek, který z logiky věci byl přechodného charakteru a postup proklamovaný žalobci by byl nadbytečně formální a nehospodárný. Mimo to na jiném místě odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že podle obsahu žádosti žalobců ze dne 5. 4. 2012 se žalobci touto žádostí domáhali alternativně buď o zrušení rozhodnutí o vyvlastnění ve smyslu § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, nebo rozhodnutí o zastavení řízení, které odůvodnili § 24 odst. 1 větou prvou zákona o vyvlastnění, tedy nedostatkem existence podmínek pro vyvlastnění. Tady krajský soud odkázal na to, že již ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. 22A 136/2013 (právně a skutkově téměř totožná žaloba žalobkyně) vyložil, že mezi

§ 26 odst. 1 a § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění je nutno rozlišovat. Ustanovení § 26 odst. 1 upravuje procesní institut žádosti, kterou lze za podmínek zde stanovených podat a o níž má být správním orgánem vydáno rozhodnutí, zatímco § 24 odst. 1 však žádný obdobný institut neupravuje. Žádost s odkazem na toto ustanovení nelze považovat za návrh obdobný návrhu podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, ale pouze za stanovisko ve věci vyvlastňovacího řízení. Proto vyvlastňovací úřad postupoval správně, když o žádosti ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění žádné rozhodnutí nevydal a posoudil ji pouze jako procesní stanovisko žalobců.

Stěžovatelé v podané kasační stížnosti nesouhlasí s právními závěry krajského soudu v napadeném rozsudku ve spojení s výkladem § 24 odst. 1 a § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění tak, jak jej provedl krajský soud a na jehož základě rozhodl. Stěžovatelé v podstatě obdobně jako v žalobě jmenovitě namítají, že poté, co bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 2. 2012 zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2009, č. j. MSK 180393/2009, kterým bylo v odvolacím řízení potvrzeno územní rozhodnutí pro umístění stavby, jež bylo podkladem pro předmětné vyvlastnění, žádost o vyvlastnění měla být s ohledem na § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění zamítnuta, neboť podkladové rozhodnutí pro vyvlastnění pozbylo platnosti. Svůj požadavek v tomto směru, uvedený v žádosti ze dne 5. 4. 2012, nepovažují za pouhý procesní úkon, ale mají za to, že o něm mělo být rozhodnuto. Stěžovatelé současně uvádí, že pozbytí platnosti se v daném případě týká pozbytí platnosti územního rozhodnutí vydávaného podle stavebního zákona (spojované s právní mocí) a nikoliv pozbytí platnosti správního aktu obecně. Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s napadeným rozsudkem a uvedla, že je přesvědčena, že napadený rozsudek je rozsudkem zákonným, který krajský soud vydal po řádném zhodnocení řízení, které probíhalo před správními orgány obou stupů, v daném případě před vyvlastňovacími úřady. O žádosti žalobců ze dne 5. 4. 2012 nemohlo být kladně rozhodnuto proto, že nejprve ještě nebylo o vyvlastnění pravomocně rozhodnuto, a po nabytí právní moci rozhodnutí o vyvlastnění potom proto, že nebyly splněny podmínky § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Dále uvedla, že stěžovatelé v kasační stížnosti prakticky opakují svá žalobní tvrzení a neuvádějí žádné nové skutečnosti. Je tak přesvědčena, že s námitkami uvedenými v kasační stížnosti se vypořádal již krajský soud a z tohoto důvodu navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž shledal, že je podána osobami oprávněnými, zastoupenými advokátem, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelů v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

Napadeným rozhodnutím, je rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 19235/2013 ze dne 4. 2. 2013, sp. zn. ÚPS/38138/2012/Jar 333 V 10, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku č. j. MMFM_S 6848/2012/OÚŘaSŘ/Sně ze dne 17. 10. 2012. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobců ze dne 5. 4. 2012 o zrušení vyvlastnění pro nesplnění zákonných podmínek. Předmětem přezkoumání k podané kasační stížnosti stěžovatelů je rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2015, č. j. 22 A 5/2014 - 76, jímž byla žaloba zamítnuta, a krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žádosti o zrušení vyvlastnění nebylo možno vyhovět pro nesplnění zákonných podmínek.

Krajský soud předně poukázal na to, že podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění nezaplatil-li vyvlastnitel vyvlastňovanému náhradu za vyvlastnění do uplynutí 30 dnů ode dne uplynutí lhůty určené podle § 24 odst. 4 písm. a) nebo b) nebo nezahájil-li vyvlastnitel uskutečňování účelu vyvlastnění ve lhůtě určené podle § 24 odst. 3 písm. c) nebo prodloužené podle § 25 odst. 6, popřípadě bylo-li ještě před uplynutím této lhůty zrušeno nebo pozbylo platnosti územní rozhodnutí určující využití pozemku nebo stavby pro daný účel, vyvlastňovací úřad na žádost vyvlastňovaného rozhodne, že provedené vyvlastnění se zrušuje. Po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný rozhodl správně, neboť ani podle krajského soudu podmínky pro zrušení vyvlastnění dané § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění splněny nebyly, s čímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

Aplikace § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyžaduje kumulativně splnění těchto podmínek: musí být vydáno pravomocné rozhodnutí o vyvlastnění a dále musí být splněna některá z podmínek výslovně uvedených v § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, tj. buď není vyvlastnitelem zaplacena náhrada za vyvlastnění v uvedené lhůtě, nebo nebylo vyvlastnitelem zahájeno uskutečňování účelu vyvlastnění, anebo bylo ještě před uplynutím lhůty vymezené tímto ustanovením zrušeno nebo pozbylo platnosti územní rozhodnutí určující využití pozemku nebo stavby pro daný účel.

Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2013 podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Správně přitom zjistil a vyhodnotil, že k tomuto datu, kdy existovalo pravomocné rozhodnutí o vyvlastnění, stejně jako pravomocné územní rozhodnutí, které bylo podkladem pro předmětné vyvlastnění, neexistovala žádná ze shora citovaných tří podmínek pro vyhovění žádosti výslovně vymezených § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Tomuto zjištění a posouzení věci krajským soudem plně odpovídá i zjištění a ztotožňující se právní názor Nejvyššího správního soudu.

Pokud jde o tvrzení, resp. námitky stěžovatelů, které se váží k předchozímu postupu správních orgánů a v něm vydaným rozhodnutím, která nebylo možné samostatně soudně přezkoumat, i tady je Nejvyšší správní soud toho názoru, že jejich právní posouzení krajským soudem v napadeném rozsudku je v souladu se zákonem.

Jmenovitě jde o meritorní kasační námitku stěžovatelů, že poté, co bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 2. 2012 zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne

4. 11. 2009, č. j. MSK 180393/2009, kterým bylo v odvolacím řízení potvrzeno územní rozhodnutí pro umístění stavby, jež bylo podkladem pro předmětné vyvlastnění, měla být žádost o vyvlastnění s ohledem na § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění zamítnuta, neboť podkladové rozhodnutí pro vyvlastnění pozbylo platnosti. Svůj požadavek v tomto směru, uvedený v žádosti ze dne 5. 4. 2012, přitom stěžovatelé nepovažují za pouhý procesní úkon, ale mají za to, že se jednalo o žádost, o které mělo být rozhodnuto.

Krajský soud k tomu, jak ostatně bylo již shora uvedeno, zaujal právní názor, že zatímco § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění upravuje procesní institut žádosti, kterou lze za podmínek zde stanovených podat a o níž má být správním orgánem vydáno rozhodnutí, § 24 odst. 1 však obdobný institut neupravuje, a žádost stěžovatelů s odkazem na toto ustanovení nelze považovat za návrh obdobný návrhu podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, o kterém by bylo nutno rozhodnout, ale pouze za procesní stanovisko. S tím se Nejvyšší správní soud také plně ztotožňuje a dodává, že takovým procesním stanoviskem účastníků řízení není správní orgán, který rozhoduje ve věci, nijak vázán.

Stěžovatelé v této námitce zjevně míří k dikci první věty § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění, která zní: *Nebude-li v řízení prokázáno, že jsou splněny podmínky pro vyvlastnění, vyvlastňovací úřad žádost vyvlastnitele zamítne.* Pokud jde o podmínky, které mají být splněny, tady stěžovatelé sice v předchozích podáních odkazovali na §§ 3 až 5 zákona o vyvlastnění, ale jmenovitě za nesplněnou podmínku označili podle nich po určitou dobu neplatné územní rozhodnutí, které bylo podkladem pro vyvlastnění, což však dovozovali z dikce § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, která již na první pohled sleduje zcela jiný účel.

Ustanovení § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění se evidentně váže k průběhu řízení o vyvlastnění, a z jeho dikce, stejně jako ani z dalšího souvisejícího textu předmětné právní úpravy však nikterak nevyplývá, že by o tom, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro vyvlastnění mělo být v průběhu řízení o vyvlastnění rozhodováno k návrhu či žádosti vyvlastňovaných. Ti jsou oprávněni žádat o vydání rozhodnutí až v případě pravomocného rozhodnutí o vyvlastnění při tvrzení podmínek § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění (§ 26 se tak váže až ke stavu po nabytí právní moci rozhodnutí).

Vyvlastňovací úřad tedy nebyl povinen o žádosti vyvlastňovaných spojované s dikcí § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění jakkoliv rozhodovat, naproti tomu byl však povinen rozhodnout o žádosti o zrušení vyvlastnění spojované s dikcí § 26 odst. 1 téhož zákona.

Otázka procesního postupu vyvlastňovacího úřadu obecně, a stejně tak i po úkonu vyvlastňovaných spojeném s dikcí § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění, byla věcí jeho procesní úvahy, a to i s ohledem na potřebu reflexe základních zásad řízení. Je sice pravda, že poté, co Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne ze dne 29. 2. 2012 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2009, č. j. MSK 180393/2009, kterým bylo v odvolacím řízení potvrzeno územní rozhodnutí pro umístění stavby, jež bylo podkladem pro předmětné vyvlastnění, po určitou dobu toto územní rozhodnutí pozbylo právní moci, nicméně i tak toto zůstalo platné jako nepravomocné. Jinak by ani nemohlo být znovu přezkoumáno v odvolacím řízení. Správní orgán si byl nepochybně vědom toho, že krajský soud zavázal žalovaného znovu o odvolání rozhodnout a bylo jen otázkou času, kdy bude územní

rozhodnutí pravomocně buďto znovu potvrzeno, nebo příp. pravomocně zrušeno. Teprve v návaznosti na toto rozhodnutí se potom, a to i s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení, nabízelo příp. rozhodnout postupem podle § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění, a to však ale tzv. bez návrhu.

Proto Nejvyšší správní soud znovu konstatuje, že ani v tomto směru krajský soud nikterak nepochybil, když rozhodl, že postup vyvlastňovacího úřadu i žalovaného byl v souladu se zákonem, když žádost, resp. úkon stěžovatelů ve spojení s § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyhodnotil jako jejich pouhý procesní úkon, a nikoliv žádost, o které by muselo být rozhodnuto.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod. S posouzením a postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatelů ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení, které jim vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal, neboť jí žádné povinnosti neukládal; ostatně ani ona sama návrh na přiznání náhrady nákladů řízení neuplatnila.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu